

[Gade]

end dem, der eksisterer i dag. Jeg skal nok komme tilbage til det i detaljer.

Jeg skal sige generelt – hr. Sven Skovmand var inde på det – at brugen af bekæmpelsesmidler er steget voldsomt. Vi har nogle tal i vores forslag, og jeg står her med en pressemeddelelse, der lige er udsendt af miljøstyrelsen, af kemikaliekontrollen, og hvori der står, at forbruget af bekæmpelsesmidler fra 1981 til 1983 steg med 20 pct., mens værdien af salget i samme tidsrum er fordoblet – der er altså også nogle, der tjener på det her. Men 20 pct.s stigning på to år er i hvert fald et dramatisk tal, som også kemikaliekontrollen selv sagde. Og miljøstyrelsen lagde i sin pressemeddelelse megen vægt på, at det var en voldsom stigning. Antallet af personer, der arbejder med disse stoffer, er fordoblet fra 1981 til 1983. Der er altså langt flere mennesker, vi skal beskytte. Alene de to tal får mig til at sige, at jeg er ret skuffet over miljøministerens tale på regeringens vegne om disse sager.

Jeg skal gå tingene lidt mere detaljeret igennem.

Om mærkningen siger ministeren: der er en lovgivning i forvejen, og stort set har man på disse områder mærkning. Man har f.eks. også mærkning af opløsningsmidler, blot ikke når de er brugt i en meget lille koncentration. Det er derfor, vi har skrevet det.

Med hensyn til modgifte findes der i dag i lovgivningen en bekendtgørelse om, at der skal mærkes for stoffer, hvorimod der er modgifte, men det er i virkeligheden lige så vigtigt – og måske meget vigtigere – med en mærkning af, at der ikke er modgifte, og det står faktisk i vores bemærkninger, at vi ønsker disse bestemmelser på mærkningsområdet strammet. Det må vi se på i udvalget, og jeg forstod, at der i hvert fald fra radikal og socialdemokratisk side var tilslutning til, at vi fik gjort noget ved det. Lovgivningen er altså ikke tilstrækkelig set med vores øjne.

Så er der spørgsmålet om skiltning. Det forekommer mig lidt besynderligt, at man, hvis man mener, der er behov for skiltning på offentlige områder, så ud fra et miljøsynspunkt kan sige, at det ikke er lige så vigtigt på privatområdet. All right, lad os gå ind i en diskussion om det konkrete, men som princip mener jeg ikke den skelnen er holdbar.

Så er der spørgsmålet om registrering, hvor miljøministeren hæftede sig ved besværet og fru Anne Grete Holmsgård hæftede sig ved, at det var svært at kontrollere. Om det sidste må jeg sige, at selvfølgelig er der nogle problemer her, men hvis man har en sådan registrering – en giftbog eller en sprøjtejournal – kan arbejdstilsynet gå hen og slå det op, hvis der er problemer. Jeg tror, at det er vældig vigtigt, at den foreligger. Man kunne sige, at det er godt landmandskab at føre en sprøjtejournal, og derfor forstår jeg ikke, at miljøministeren mener, det er et fantastisk besvær. De landmænd, der selv er meget optaget af dette problem, fører faktisk en sprøjtejournal. Det, vi skal lave, er en ensartet sprøjtejournal, som man skal være forpligtet til at føre, og jeg tror, det ville være til stor gavn både for landmanden og for hans konsulenter, når der pludselig er nogle problemer med jorden, at man med sikkerhed ved, hvad man sprøjtede med en bestemt dag. Det har givetvis også en landbrugsmæssig side, som er nyttig, og derfor mener jeg, det i sig selv er så vigtigt, at vi skal gennemføre det.

Om kontrollen vil jeg sige, at for mig at se er det det vigtigste, at bogen ligger der, og hvis man ikke fører den, vil man være hjemfalden til straf. Jeg mener dog ikke, vi skal sende politi ud at kontrollere.

Så vil jeg sige om privates brug af bekæmpelsesmidler, at her blev jeg igen lidt skuffet over miljøministeren, som siger, at de fleste af disse stoffer, der bruges privat i dag, ikke er farlige. Det er rigtigt, men når vi har stillet forslaget, er det, fordi vi ønsker, at private slet ikke skal have lov til at bruge de stoffer, der i dag er omfattet af fareklassebestemmelser. Det er dem, der er sundhedsskadelige.

Jeg står her med en udskrift fra Ugeskrift for Læger, som beskriver en mand, som brugte et håndkøbsinsektmiddel til at klare noget med sine roser, og som blev indlagt akut med en voldsom forgiftning. Det viser, at hvis vi er enige om, at det ikke er hensigtsmæssigt i private haver, skal vi have alle disse sundhedsskadelige stoffer ud, de skal ikke længere kunne sælges til private.

Vedrørende bortskaffelsen kan man sige, at der er juridiske forpligtelser. Det, vi har foreslået, er en metode, som også folk i landbruget har været meget interesseret i, en metode, hvorefter man kunne bringe disse midler tilbage til det sted, de er købt; og fra det